

Arrest

nr. 86 686 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN LOOY, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 12 juli 1984 in Orenburg in de toenmalige Sovjetunie. U woonde met uw ouders in Bichkek (Kirgizië). Op 6 september 2006 huwde u traditioneel en officieel met M.U.S. (...). Samen met uw man en uw twee dochters kwam u naar België.

U bent uw land van herkomst ontvlucht, omdat uw man M. U. S. (...), in Kirgizië problemen heeft, omdat hij getuige is geweest van iets waar u geen weet van heeft.

In september 2011 zei uw man tegen u dat u een tijdje met jullie kinderen bij uw moeder diende te verblijven, omdat hij iets te doen had, waarna hij jullie naar uw moeder bracht.

Op 9 december 2011 vielen drie Kirgizische mannen het huis binnen van uw moeder, waar u toen verbleef. Ze bedreigden u en vroegen u waar uw man was. Ze sloegen u op uw buik, grepen u aan uw nek, en gooiden het huis overhoop. U begreep er niets van. Nadat ze vertrokken waren, belde u naar uw man en vertelde u hem wat er was gebeurd. Uw man onderbrak het gesprek en belde u tien

minuten later weer op. Hij zei dat u uw spullen moest pakken en dat u zou worden opgehaald. Diezelfde dag kwam een Oeigoerse man die u en uw kinderen naar Almaty (Kazakstan) bracht, waar u uw man aantrof. Samen met uw man en uw kinderen reisde u vervolgens met de trein naar Moskou (Rusland). Vanuit Moskou reisden jullie samen met een chauffeur met een minibus door naar België, waar jullie aankwamen op 19 december 2011 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden. Bij uw vertrek uit uw land van herkomst wist u niet waar u naartoe ging, noch waarom. Pas in het opvangcentrum in België vertelde uw man u dat hij problemen had omdat hij ergens getuige van was geweest, en dat jullie daardoor moesten vluchten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 4).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, MAHMUD UULU Shuhratjan (O.V. 6.932.743), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, MAHMUD UULU Shuhratjan (O.V. 6.932.743), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen hebt met de medewerkers van de zoon van de burgemeester van Bichkek, omdat u getuige bent geweest van een auto-ongeval dat veroorzaakt werd door de zoon van de burgemeester van Bichkek, en u vermoedt dat hij denkt dat u ervoor hebt gezorgd dat hij hiervoor gestraft wordt. U meent dat u omwille van uw Oeigoerse origine niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas, en dient tevens te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo kende u de naam niet van de zoon van de burgemeester van Bichkek, die het auto-ongeval, waar u getuige van was, had veroorzaakt, waarna u door zijn medewerkers werd bedreigd opdat u hierover niet zou getuigen (CGVS, p. 10-12,15). Dit is des te meer opmerkelijk, gezien u verklaarde dat u toen u bij uw vriend ondergedoken leefde, via een nieuwsuitzending over het desbetreffende auto-ongeval had vernomen dat hij het auto-ongeval had veroorzaakt en daardoor in de gevangenis was beland (CGVS, p. 11-12, 14). Toen u werd gevraagd of zijn naam dan niet in deze nieuwsuitzending werd vermeld, antwoordde u zowaar dat u daar niet op had gelet (CGVS, p. 15-16). Het is in dit verband tevens opmerkelijk dat u de naam van de burgemeester van Bichkek, waar u verklaarde sinds 1996 te hebben gewoond, niet kent (CGVS, p. 4, 16). Voorts wist u niet of de politie omwille van het auto-ongeval ter plaatse was gekomen, of de andere getuigen van het auto-ongeval verklaringen hadden afgelegd tegen de zoon van de burgemeester, noch door wie een mogelijk onderzoek over het auto-ongeval, waarna de zoon van de burgemeester in de gevangenis belandde, zou zijn opgestart (CGVS, p. 14-16). U verklaarde dat de nieuwsuitzending over het auto-ongeval, waaruit u vernam dat de persoon die het ongeval had veroorzaakt de zoon van de burgemeester was, ongeveer twee weken na het auto-ongeval zelf werd uitgezonden. U wist echter hoegenaamd niet of er eerder ook reeds ruchtbaarheid werd gegeven aan het auto-ongeval (CGVS, p. 15). Via deze nieuwsuitzending vernam u eveneens dat drie inzittenden van de auto die door de zoon van de burgemeester werd aangereden, waren omgekomen. U kende echter ook hun namen niet en u heeft zich daar niet over geïnformeerd (CGVS, p. 14-15). Daarnaast wist u niet of de zoon van de burgemeester nog steeds in de gevangenis zit, noch of hij werd veroordeeld en of er aan hem een gevangenisstraf werd opgelegd, en u hebt zich hierover evenmin geïnformeerd (CGVS, p. 20).

Voorts verklaarde u dat u van uw zus had vernomen dat uw moeder en uw broer recent door uw belagers werden aangevallen, toen zij naar uw woonst in Bichkek waren gegaan. Uw moeder zou omwille hiervan een klacht hebben ingediend (CGVS, p. 4-5). U wist echter niet wanneer uw moeder deze klacht had ingediend, bij wie zij klacht had ingediend, of het een schriftelijke klacht betrof, en wat er met haar klacht werd gedaan. Ook hier hebt u zich niet over geïnformeerd (CGVS, p. 19-20). Ten slotte verklaarde u dat u bij een vriend, die ook in Bichkek woonde, onderdook nadat u uw vrouw en uw kinderen naar uw schoonmoeder had gebracht. U verbleef bij hem tot aan uw vertrek en keerde

niet meer terug naar uw woonst. Deze vriend had tevens uw reis naar België voor u geregeld (CGVS, p. 9, 12, 19). Het is echter opmerkelijk dat u de familienaam van deze persoon niet kent, en dat u niet precies kon aangeven van waar u hem kent (CGVS, p. 12). Daar al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, en dat u meer op de hoogte zou zijn met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag als de ernst van uw vrees onderuit gehaald.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u verklaarde dat uw echtgenote slechts vernam dat jullie waren gevlucht omdat u in uw land van herkomst problemen had toen jullie in het opvangcentrum in België waren. Tot dan wist zij niet dat u gevaar liep in Kirgizië en dat jullie uw herkomstland waren uitgereisd om zich te beroepen op internationale bescherming (CGVS, p. 18). Ook uw echtgenote verklaarde uitdrukkelijk niet op de hoogte te zijn geweest van uw problemen en de bedoeling van jullie overhaaste uitreis, die tien dagen duurde, tot jullie in het opvangcentrum in België waren. Daar zou u haar enkel hebben meegedeeld dat jullie het land waren ontvlucht, omdat u getuige bent geweest van 'iets'. U zou uw echtgenote echter niet hebben meegedeeld waarvan u dan getuige was geweest en welke problemen u daardoor hebt gekend (CGVS vrouw p. 6-7). Dit is des te opmerkelijker daar uw belagers op de dag van jullie vertrek nog bij uw schoonmoeder zijn binnengevallen toen uw vrouw er aanwezig was, waarbij ze haar vroegen waar u was en geweld tegen haar hadden gebruikt (CGVS, p. 18-19; CGVS vrouw, p. 5-6). Uw vrouw zou onderweg wel hebben gevraagd waar jullie naartoe gingen, maar u zou haar toen niet op de hoogte hebben gebracht van de reden van de reis. Ter verklaring gaven jullie aan dat het in jullie cultuur zo geldt dat een vrouw geen vragen stelt aan haar man, wanneer de man zelf niets vertelt (CGVS, p. 18; CGVS vrouw, p. 7). Dit is in deze door u beschreven precaire situatie echter niet aannemelijk en neemt bijgevolg niet weg dat verwacht kon worden dat uw vrouw meer informatie kon verschaffen met betrekking tot uw problemen en de reden van jullie vlucht, temeer gezien een beslissing om met het hele gezin uw land te verlaten, jegens hetwelk één gezinslid een ernstige vrees zou koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw vrouw over uw reisweg naar België. Zo verklaarde u dat u met een taxi naar Almaty (Kazakstan) reisde, waar uw gezin u iets later vervoegde. Vanuit Almaty reisden jullie per trein naar Moskou en vanuit Moskou reisden jullie samen met een chauffeur met een minibus door tot in België (CGVS, p. 8-9). Noch u, noch uw vrouw kon echter enige halte aangeven waar de trein van Almaty naar Moskou onderweg halt hield. Jullie wisten evenmin welke landen jullie hebben doorkruist van Rusland naar België, en u weet niet waar u de EU bent binnengekomen. Voorts kende u de naam niet van de chauffeur die u van Moskou naar België bracht, noch van de tussenpersonen die jullie reis regelden (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 5). Jullie zouden onderweg van Kirgizië naar België niet in het bezit zijn geweest van geldige reisdocumenten. In dit verband is het zeer opmerkelijk dat u verklaarde zich niet te herinneren of er grenscontroles waren onderweg, en dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur die u van Moskou naar België bracht, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 7-9). U wist ten slotte niet dat België de eindbestemming zou zijn van uw uitreis (CGVS, p. 9). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Jullie zouden onderweg van Rusland naar België overigens niet persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9; CGVS vrouw, p. 5). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat jullie met een minibus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 9; CGS vrouw, p. 5). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw geldige reisdocumenten, bewust achterhouden voor de Belgische nties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden. U legde weliswaar een internationaal paspoort voor op uw naam, zonder geldig visum. Zij echter opgemerkt dat dit een diplomatiek paspoort betreft (zie stempel in paspoort) en dit niet uitsluit dat u over een ander internationaal paspoort zou beschikken. Aangaande het reispaspoort van uw vrouw is het opmerkelijk dat zij aanvankelijk verklaarde er nooit een één te hebben gehad (CGVS vrouw, p. 4). Toen ze werd geconfronteerd met uw verklaring dat jullie het internationaal paspoort van uw vrouw niet hebben meegenomen (CGVS, p. 7), antwoordde uw vrouw dat ze hier niet

van op de hoogte is en dat u zich bezighield met documenten (CGVS vrouw, p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vrouw niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een aan haar uitgereikt internationaal paspoort. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u uitdrukkelijk gevraagd het internationaal paspoort van uw vrouw, naast de identiteitskaarten van u en uw vrouw, binnen de tien dagen over te brengen, waar u mee instemde (CGVS, p. 7-8, 22). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dit echter niet ontvangen. Dit is des te meer opmerkelijk daar u wel andere documenten, met name de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteaktes van jullie kinderen, en uw huwelijksakte, liet overbrengen. Uit uw verklaringen blijkt ten slotte dat u geen vervolgingsvrees koestert jegens de autoriteiten van uw land van herkomst (CGVS, p. 20), doch u bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, niettemin ervoor gekozen heeft om clandestien uw herkomstland te verlaten (CGVS, p. 7-9). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een dergelijke preciaire onderneming betreft, die bovendien erg kostelijk is, en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen had met de autoriteiten, dient het weinig logisch te worden genoemd dat u niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, uw herkomstland zou hebben verlaten. Al deze elementen versterken bijgevolg het vermoeden dat u en uw vrouw uw geldige reisdocumenten voor uw reis naar België bewust achterhouden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehouden.

U stemde er tevens mee in de identiteitskaarten van u en uw vrouw, die u eveneens niet zou hebben meegenomen bij uw vertrek uit uw herkomstland, binnen de tien dagen aan het Commissariaat-generaal over te brengen (CGVS, p. 7-8, 22). U bezorgde echter enkel de identiteitskaart van uw vrouw. Dit doet bijgevolg het vermoeden ontstaan dat u ook uw identiteitskaart bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over uw etnische origine (u verklaarde dat op uw identiteitskaart werd geregistreerd dat u van Oeigoerse origine bent (CGVS, p. 6)), verborgen te houden. Zij immers opgemerkt dat zowel op het internationaal paspoort dat u voorlegt, als op uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen, vermeld wordt dat u van Kirgizische origine bent. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw origine niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land naar aanleiding van eventuele problemen die u er zou kennen.

Ten overvloede zij opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een Kirgizisch internationaal paspoort op uw naam, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw gezin, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, R. S. (...) (O.V. 6.932.743), verklaart dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.¹⁰⁰

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. M.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 86 684 van 31 augustus 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielaanvraag en dat verzoeker blijk gaf van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van zijn problemen.

Zo kende verzoeker de naam niet van de zoon van de burgemeester van Bichkek, die het auto-ongeval waarvan hij getuige was, had veroorzaakt, waarna hij door zijn medewerkers werd bedreigd opdat hij hierover niet zou getuigen. Verzoeker kende evenmin de naam van de burgemeester van Bichkek, waar hij verklaarde sinds 1996 te hebben gewoond. Voorts wist verzoeker niet of de politie omwille van het auto-ongeval ter plaatse was gekomen, of de andere getuigen van het auto-ongeval verklaringen hadden afgelegd tegen de zoon van de burgemeester, noch door wie een mogelijk onderzoek over het auto-ongeval zou zijn opgestart. Verzoeker wist tevens hoegenaamd niet of er vóór het nieuwsbericht twee weken na het ongeval reeds ruchtbaarheid werd gegeven aan het auto-ongeval. Via de nieuwsuitzending vernam verzoeker dat drie inzittenden van de auto die door de zoon van de burgemeester werd aangereiden waren omgekomen, maar verzoeker kende ook hun namen niet en hij

heeft zich daarover niet geïnformeerd. Daarnaast wist verzoeker niet of de zoon van de burgemeester nog steeds in de gevangenis zit, noch of hij werd veroordeeld en of er aan hem een gevangenisstraf werd opgelegd, en heeft verzoeker zich hierover evenmin geïnformeerd.

Verzoeker wist tevens niet wanneer zijn moeder de klacht had ingediend, bij wie zij klacht had ingediend, of het een schriftelijke klacht betrof, en wat er met haar klacht werd gedaan; ook hierover heeft verzoeker zich niet geïnformeerd. Ten slotte verklaarde verzoeker dat hij bij een vriend onderdook, dat hij bij hem verbleef tot aan zijn vertrek en dat deze vriend tevens verzoekers reis naar België had geregeld; verzoeker wist evenwel de familienaam van deze persoon niet en kon evenmin aangeven van waar hij hem kent.

Verzoeker stelt dat “één en ander dient echter niet te verbazen”, dat het “niet meer dan normaal” is dat hij er geen idee van heeft of de politie ter plaatse is gekomen en of andere getuigen van het ongeval verklaringen zouden hebben afgelegd, gezien hij verklaarde na de uitlatingen van de chauffeur naar huis te zijn gekeerd.

Hij laat tevens gelden dat hij zich nooit als getuige heeft gemeld waardoor het “derhalve evident” is dat hij niet op de hoogte werd gehouden van het verloop van het dossier en dat “uit geen enkel gegeven blijkt dat de volledige naam van de dader in deze nieuwsuitzending ter sprake zou zijn gekomen, laat staan dat verzoeker die alleszins zou moeten hebben opgevangen”.

Dat hij de naam van de burgemeester van Bichkek niet kent, wijst volgens hem slechts “op een politieke desinteresse in hoofde van verzoeker hetgeen een louter persoonlijke ingesteldheid betreft die hem alleszins niet verweten kan worden”.

Hij benadrukt dat hij meerdere malen te kampen kreeg met bedreigingen die hem enorm veel angst inboezemden en dat het feit dat hij zich niet verder over het ongeval informeerde, “volledig in lijn (ligt) met deze angst en duidt niet op een manifest gebrek aan interesse, doch wel op een gegronde vrees voor zijn eigen lijf en leden”.

Wat betreft de door zijn moeder neergelegde klacht, wijst verzoeker op de afstand die hem van zijn familie scheidt, alsook de beperkte contacten hierdoor en stelt hij dat hij “onmogelijk op de hoogte kan zijn van de kleinste details” en dat voor hem de essentie erin bestaat dat deze feiten hebben plaatsgevonden en dat zijn moeder hieromtrent een klacht indiende. Hij legt uit dat de klacht nog geen resultaten heeft opgeleverd waardoor hij “hierover dan ook niet meer informatie (kan) geven”.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn herhalingen in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij niet geïnformeerd heeft naar de namen van de inzittenden die omkwamen bij het ongeluk (zie het gehoorverslag van 9 maart 2012, p. 15), noch naar het feit of de zoon van de burgemeester nog steeds in de gevangenis zit, of hij werd veroordeeld en of er aan hem een gevangenisstraf werd opgelegd (zie het gehoorverslag van 9 maart 2012, p. 20).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen; aldus kan van verzoeker worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers verklaring dat hij meerdere malen te kampen kreeg met bedreigingen die hem enorm veel angst inboezemde, kan zijn gebrek aan belangstelling omtrent hét element van zijn asielrelaas, zijnde het auto-ongeluk en de erop volgende gebeurtenissen, niet vergoelijken.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De nalatige handelingen van verzoeker om zich te informeren over essentiële elementen van zijn asielrelaas wijzen op een gebrek aan interesse. Daarbij komt nog de overige algehele vaagheid van zijn verklaringen, wat ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal achtte het ook weinig aannemelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote slechts vernam dat ze waren gevlucht omdat verzoeker in hun land van herkomst problemen

had, toen ze al in een opvangcentrum in België verbleven; tot dan wist zijn vrouw niet dat verzoeker gevaar liep in Kirgizië en dat ze hun land hadden verlaten om zich te beroepen op internationale bescherming. Ook zijn vrouw verklaarde uitdrukkelijk niet op de hoogte te zijn geweest van verzoekers problemen en de bedoeling van de overhaaste uitreis, die tien dagen duurde, tot ze in het opvangcentrum in België waren.

De commissaris-generaal vindt deze onwetendheid terecht des te opmerkelijker daar de belagers op de dag van het vertrek nog bij verzoekers schoonmoeder zijn binnengevallen toen zijn vrouw er aanwezig was, waarbij zij haar vroegen waar haar man was en geweld tegen haar hadden gebruikt.

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift "dat een en ander zijn verklaring vindt in culturele gebruiken".

Betreffende de inval bij verzoekers schoonmoeder, waar zijn echtgenote met de kinderen verbleef, laat verzoeker gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 9) zijn echtgenote "uiteraard op de hoogte (was) van het feit dat verzoeker problemen kende, doch de details hierover waren haar onbekend" en dat een en ander "weerom (kan) worden verklaard door de angst waarmee verzoeker kampte en die hem ertoe bracht met zo weinig mogelijk personen te spreken over hetgeen waarvan hij getuige was geweest"; hij verklaart dat hij zijn gezin wou beschermen door hen "absoluut niet in te lichten over de exacte oorzaak van de problemen waarmee hij te kampen kreeg in het land van herkomst".

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij wanneer die stelt dat dit, in de door verzoeker beschreven precare situatie, niet aannemelijk is. Er kan inderdaad verwacht worden dat verzoekers vrouw meer informatie kon verschaffen met betrekking tot zijn problemen en de reden van hun vlucht, temeer gezien een beslissing om met het hele gezin hun land te verlaten, jegens hetwelk één gezinslid een ernstige vrees zou koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een zeer ingrijpende beslissing betreft.

Verzoeker laat nog gelden dat hij, gelet op zijn Oeigoerse origine, kampt met de gegronde vrees dat hij in het land van herkomst niet de bescherming kan en zal krijgen waar hij nood aan heeft.

De bestreden beslissing stelt vooreerst aangaande verzoekers identiteitskaart:

"U stemde er tevens mee in de identiteitskaarten van u en uw vrouw, die u eveneens niet zou hebben meegenomen bij uw vertrek uit uw herkomstland, binnen de tien dagen aan het Commissariaat-generaal over te brengen (CGVS, p. 7-8, 22). U bezorgde echter enkel de identiteitskaart van uw vrouw. Dit doet bijgevolg het vermoeden ontstaan dat u ook uw identiteitskaart bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over uw etnische origine (u verklaarde dat op uw identiteitskaart werd geregistreerd dat u van Oeigoerse origine bent (CGVS, p. 6)), verborgen te houden. Zij immers opgemerkt dat zowel op het internationaal paspoort dat u voorlegt, als op uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen, vermeld wordt dat u van Kirgizische origine bent. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw origine niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land naar aanleiding van eventuele problemen die u er zou kennen."

De commissaris-generaal stelt verder:

"Ten overvloede zij opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië."

De loutere bewering van verzoeker dat hij vanwege zijn Oeigoerse origine kampt met de gegronde vrees dat hij in het land van herkomst niet de bescherming kan en zal krijgen waar hij nood aan heeft, kan de omstandige motivering niet in een ander daglicht stellen.

De Raad neemt deze motivering dan ook over.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker niet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn reisweg en reisdocumenten.

De commissaris-generaal acht het vooreerst terecht niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis, aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat hij had bij het welslagen van de vlucht uit zijn herkomstland.

De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij wanneer die weinig geloof hecht aan verzoekers verklaring dat het gezin met een minibus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn

binnengekomen, gelet op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd.

Hierdoor ontstaat inderdaad het vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote hun geldige reisdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker geen vervolgingsvrees koestert jegens de autoriteiten van zijn land van herkomst, maar dat hij bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, er niettemin voor gekozen heeft om clandestien zijn herkomstland te verlaten. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een dergelijke precare onderneming betreft, die bovendien erg kostelijk is, en aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen problemen had met de autoriteiten, is het inderdaad niet logisch dat verzoeker niet legaal zijn herkomstland zou hebben verlaten.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd, bijgestaan door zijn advocaat, tijdens zijn verhoor op 9 maart 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE